

STELLEN
ATKA

JOSEPH
DELANEY

Joseph Delaney

A Szellem átka

Joseph Delaney

A Szellem átka

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2010

Marie-nek

Valami titok lappang
a Tartomány legmagasabb
csúcsa körül. Azt beszélik,
egyszer nagy vihar kerekedett,

és egy férfi meghalt.

Éppen valami gonosz lelket
próbált megkötni, ami az
egész világot rémületben
tartotta. Aztán megint jég
jött, és mire visszahúzódott,
megváltozott a hegyek alakja,
és megváltozott a völgyekben
fekvő városok neve is.

És mostanra a Tartománynak
ezen a legmagasabb csúcsán
semmi jel nem utal már arra,
mi is történt itt valamikor.

De a kő neve fennmaradt.

Úgy nevezik, hogy –

GYÁMKŐ, azaz WARDSTONE.

FEJEZET 1 A horshaw-i kőfaragó

Mikor meghallottam az első sikolyt, elfordultam, és befogtam a fülemet. Olyan erősen tapasztottam rá a kezem, hogy megfájdult tőle a fejem. Abban a pillanatban nem tudtam az áldozaton segíteni. De a fejemben ott visszhangzott a szenvedő pap hangja, mindaddig, míg hosszú idő után végre elcsitult.

Borzongva álltam a sötét pajtában, hallgattam a tetőn kopogó esőt, és igyekeztem összeszedni a bátorságomat. Pocsék éjszaka volt, és az előttem lévő pár óra még pocsékabbnak ígérkezett.

Tíz perccel később megérkezett a vállalkozó és a társa. Eljűk szaladtam az ajtóhoz. Mindketten tagbaszakadt emberek voltak, alig a vállukig értem.

– Nos, fiam, hol van Mr. Gregory? – kérdezte a vállalkozó, kis türelmetlenséggel a hangjában. Felemelte a magával hozott lámpást, és gyanakodva méregetett. Szeme értelmesen csillogott. Egyébként egyikük sem látszott olyannak, aki eltúrné az oktalan beszédet.

– Nagyon rosszul van – mondtam, és igyekeztem úrrá lenni hangom gyöngeségén és remegésén. – Az elmúlt héten ágynak döntötte a láz, úgyhogy engem küldött maga helyett. Tom Ward a nevem. A tanítványa vagyok.

Joseph Delancy

A vállalkozó gyors pillantással végigmért, mint egy temetkezési vállalkozó, aki jövődő üzletfelét méri fel. Aztán egyik szemöldökét olyan magasra húzta, hogy szinte eltűnt még mindig csöpögő, lapos fejedője alatt.

– Nos, Mr. Ward – kezdte éles gúnnyal a hangjában –, várjuk az utasításait.

Bal kezemmel a térdnadrágom zsebébe nyúltam, és elővettem a kőműves által készített vázlatot. A vállalkozó letette a földpadlóra a lámpást, aztán kedvetlenül megcsóválta a fejét. A társára pillantott, átvette a rajzot, és vizsgálgatni kezdte.

A kőműves megadta a kiásandó gödör méreteit, és a kő nagyságát, amit a helyére kell majd sülyeszteni.

Pár pillanattal később a vállalkozó újból megcsóválta a fejét, letérdelt a lámpás mellé, és nagyon közel tartotta a fényforrást a papírhoz. Mikor felállt, összevonta a szemöldökét.

– A gödörnek három méter mélynek kell lennie – mondta. – Ez csak kettőt említ.

A vállalkozó jól tudta a dolgát. A közönséges koboldgödör két méter mély, de a marhanyúzó a koboldok legveszedelmesebb formája, úgyhogy ez esetben három méter a szokásos méret. Minden bizonnyal marhanyúzóval állunk szemben – a pap sikolyai nem hagytak efelől kétséget –, de nem volt idő három méter mély vermet ásni.

– Meg kell lennie – jelentettem ki. – Reggelre készen kell lenni, vagy túl késő lesz, és a pap meghal.

Eddig a pillanatig a két, nehéz csizmában járó, hatalmas termetű ember minden porcikájából áradt az önbizalom. De most hirtelen az idegesség jelei látszottak rajtuk. A helyzetet már ismerték a pajtából küldött üzenetemből. A Szellem nevét írtam alá, hogy bizonyosan eljőjenek.

– Tudod, mit teszel, fiam? – kérdezte a vállalkozó. – Értesz a munkához?

Egyenesen a szemébe néztem, és próbáltam nem pislogni.

– Szerintem elég jól kezdtem el. Ugyanis felfogadtam a Taromány legjobb vállalkozóját meg a társát.

A megfelelő választ adtam, mert a vállalkozó szája mosolyra szaladt.

– Mikorra jön a kő? – kérdezte.

– Hajnal előtt. A kőműves maga hozza. Addigra el kell készülnünk.

A vállalkozó bólintott.

– Akkor mutassa az utat, Mr. Ward. Mutassa, hova ássuk a gödröt.

Ezúttal nem hallatszott gúny a hangjában. Hivatalosan beszélt. Azt akarta, hogy mielőbb túl legyenek a munkán, és sikeresen befejezzék. Mind ugyanazt akartuk, az idő rövid, úgyhogy felhúztam a csuklyámat, és a Szellem botját a bal kezembe fogva mutattam az utat a hideg, sűrű esőben.

Kétkerekű kocsijuk kint várakozott, a felszerelést vízhatlan ponyvával takarták, a türelmes ló a kocsirúd mellett gőzölgött az esőben.

Átvágtunk a sáros mezőn, aztán a galagonyasövényt követtük addig, ahol elkeskenyedett egy öreg tölgyfa ágai alatt, a temető szélénél. A gödörnek a megszentelt föld közelében kell lennie, de nem túlságosan közel hozzá. A legközelebbi sírkövek úgy hűszlápésnyire lehetnek.

– Ássák a gödröt olyan közelre, amennyire csak lehet – mutattam a fa törzsére.

A Szellem felügyelete mellett egy csomó gyakorlógödröt ástam. Ha nagyon muszáj, magam is el tudom végezni a munkát, de ezek az emberek szakértők, és gyorsan dolgoznak.

Míg ők visszamentek a szerszámaikért, én átvágtam a sövényen, és a sírkövek között a régi templom felé vettem az irányt. Az épület nagyon rossz állapotban volt: a pala itt-ott hiányzott a tetőről, és már évek óta nem látott festéket. Benyitottam a nyögve-nyikorogva engedő mellékajtón.

Az öreg pap még mindig ugyanabban a helyzetben feküdt a hátán az oltár közelében. Az asszony a feje mellett térdelt a padlón, és sírt. Csak annyi volt a különbség, hogy most a

Joseph Delancy

templomot elárasztotta a fény. Az asszony biztosan átkutatta a sekrestyét, és az összes gyertyát meggyújtotta. Legalább száz égett, ötös-hatos csoportokba kötve. A padokra, a padlóra és az ablakpárkányra állította őket, de a legtöbb az oltárra jutott.

Becsuktam az ajtót, és a templomba besurranó szélroham egyszerre lobogtatta meg a gyertyákat. Az asszony rám pillantott, az arcán lefolytak a könnyek.

– Haldoklik – mondta. Szenvedés visszhangzott a hangjában.
– Mi tartott ilyen sokáig, míg ideértél?

Miután megkaptuk az üzenetet Chipendenben, két napig tartott, míg ideértem a templomba. Több mint negyvenöt kilométer Horshaw, és nem is indultam azonnal útnak. A Szellem annyira beteg volt, hogy az ágyból sem tudott kikelni, és először nem hagyta, hogy elinduljak.

A Szellemekek általában nem küldenek ki tanítványokat, hogy egyedül dolgozzanak, míg legalább egy évig nem tanították őket. Nemrég lettem tizenhárom éves, és kevesebb, mint hat hónapja voltam a tanítványa. Nehéz, veszélyes mesterség, ahol gyakran kell úgynevezett „sötét” erőkkel birkózni. Megtanultam, hogyan bánjak el a boszorkányokkal, szellemekekkel, koboldokkal és az éjszaka felbukkanó lényekkel. De vajon fel vagyok készülve a rám váró munkára?

Meg kell kötni egy koboldot. Ha ért hozzá az ember, nagyon egyszerű dolog. Már kétszer láttam, hogy a Szellem hogyan csinálja. Mindkét alkalommal embereket bérelt fel, hogy segítsenek, és minden simán ment. De ez egy kicsit más munka volt. Némi bonyodalom adódott.

Ugyanis ez a pap a Szellem bátyja. Már találkoztam vele egyszer, mikor tavasszal erre jártunk. Egyetlen pillantást vetett ránk, és egy hatalmas keresztet vetett felénk a levegőben. Arca eltorzult a haragtól. A Szellem nem is nézett felé, mert nem sok szeretet maradt bennük egymás iránt, és vagy negyven éve egyetlen szót sem váltottak egymással. De a család az család, ezért is küldött engem Horshaw-ba.

– Papok! – dühöngött a Szellem. – Miért nem azzal foglalkoznak, amihez értenek? Miért kell mindig mindenbe beleártaniuk magukat? Mégis, mit képzelt, mikor megpróbált megkötni egy marhanyúzó? Én csinálom a magam dolgát, mások is foglalkozzanak a sajátjukkal!

Végre megnyugodott, és órákon keresztül részletes utasításokkal látott el a teendőkkal kapcsolatban, majd megadta a vállalkozó meg a kőműves nevét és címét. Egy orvosról is szót ejtett, és kijelentette, hogy csak ő jöhet számításba. Újabb kényelmetlenség, hogy az orvos elég messze lakott. Üzentem érte, és csak reménykedni tudtam, hogy azonnal útnak indul.

Az asszonyra pillantottam, aki gyöngéden törölgette a pap homlokát egy ronggyal. A férfi zsíros, vékony, fehér haját hátra simították az arcából, szeme lázasan fordult befelé üregébe. A pap nem tudta, hogy az asszony a Szellemhez fordult segítségért. Ha tudta volna, biztosan ellenzi, így jó, hogy most nem lát engem.

Az asszony szeméből kibuggyanó könnyek megcsillantak a gyertyafényben. A gazdaasszonya volt, nem is családtag, és emlékszem, arra gondoltam, a pap bizonyára nagyon jól bánt vele, hogy ennyire feldúlja a dolog.

– Nemsokára megjön az orvos – vigasztaltam –, és ad valamit a fájdalom ellen.

– Egész életében fájdalmai voltak – válaszolta az asszony. – Én is nagy tehertételt jelentettem a számára. Emiatt rettegett a haláltól. Bűnös, és tudja, hova jut.

Akármi is volt, vagy akármit is tett, az öreg pap nem ezt érdemelte. Senki sem érdemel ilyet. Bizonyára bátor ember. Bátor vagy nagyon ostoba. Mikor a kobold elkezdett trükközni, a pap megpróbálta maga elintézni a saját eszközeivel: a csengettyűt, a könyvet és a gyertyát vette elő. De ezek nem a megfelelő eszközök a sötétség erői ellen. A legtöbb esetben egyik sem számít, mert a kobold egyszerűen rá se hederít a papra meg az ördögűzésre. Csak odébbáll, és a pap, mint gyakran előfordul, a saját dicsőségének tudja be a dolgot.

Joseph Delancy

Azonban ez a legveszedelmesebb koboldfajta, amivel csak dolgunk volt. Általában „marhanyúzonak” nevezik a fő tápláléka miatt, de mikor a pap elkezdett ügyködni, ő vált a kobold áldozatává. Most itt egy kifejtett nyúzó, amelyik rákapott az embervérre, és a pap örülhet, ha élve megússza.

Egy repedés húzódott a kövezett padlón, egy cikcakkos repedés az oltár lábától nagyjából háromlépésnyire a fekvő papon túl. Legszeleesebb pontján félarasznyi széles hézag volt. Miután megrepesztette a padlót, a kobold elkapta az öreg papot a lábánál fogva, és csaknem a térdéig behúzta a föld alá. Most lenn a sötétben szívja a vérét, nagyon lassan öli meg. Olyan, mint egy nagy, kövér pióca, amelyik életben tartja az áldozatát, amilyen hosszan csak lehet, hogy meghosszabbítsa saját élvezetét.

Akárhogyan is, nagyon bizonytalan, hogy a pap túléli vagy sem. Mindenképpen meg kell kötnöm a koboldot. Most, hogy embervért ivott, nem elégszik meg többé a marhákkal.

– Mentsd meg, ha tudod – adta ki az utasítást a Szellem. – De mindenképpen intézd el azt a koboldot! Ez az elsődleges feladatod.

Megkezdtem az előkészületeket.

A vállalkozó társát otthagytam, hogy ássa tovább a gödröt, én meg a vállalkozóval visszamentem a pajtába. Tudta a dolgát: először is vizet töltött a magukkal hozott vödörbe. Ez az előnye, ha tapasztalt segítőkkel dolgozik az ember: ők hozzák a kellékeket. Erős, fából készült, fémpántokkal összefogott vödör volt: elég nagy, hogy egy tizenkét láb mély gödörhöz is jó legyen.

A vállalkozó, miután nagyjából félig megtöltötte vízzel, barna port rázott bele egy nagy zsákból, amit a kocsiról emelt le. Egyszerre csak keveset szórt a vízbe, és minden adag után megkeverte egy bottal.

Kis idő múlva ez már kemény munkának bizonyult, mert a keverék sűrű ragaccsá változott, és egyre nehezebb lett keverni. Búzlótt is, mintha hetek óta rothadó valami volna, ami azért nem meglepő, mert a por nagyobbrészt őrlött csontból állt.

A végeredmény nagyon erős ragasztó lett, és minél tovább keverte, a vállalkozó annál jobban izzadt és fűjtatott. A Szellem mindig maga készítette az enyvvet, és velem is gyakoroltatta a dolgot, ám most sürgetett az idő, és a vállalkozónak megvolt hozzá a kellő izomzata. Ezt tudta is, és kérés nélkül is munkához látott.

Mikor elkészült az enyv, vasreszeléket meg sót kevertem hozzá az általam hozott sokkal kisebb zsákból, majd lassan kavargattam a masszát, hogy egyenletesen elvegyüljön benne. A vas elveszi a koboldok erejét, a só pedig égeti őket. Ha a kobold egyszer bekerül a gödörbe, ott is marad, mert a kő alját és a gödör oldalait bekenjük ezzel a keverékkel, ami arra kényszeríti a koboldot, hogy összehúzza magát, és a gödör mélyén kushadjon. Persze a probléma ott kezdődik, hogy a koboldot valahogy be kell kényszeríteni a gödörbe.

Egyelőre nem ezen töprengtem. Végül mindketten elégedettek voltunk a vállalkozóval. Az enyv elkészült.

Mivel a gödröt még nem ásták ki, nem volt más dolgom, mint hogy várjam az orvost a Horshaw-ba vezető keskeny, kanyargós úton.

Az eső elállt, és a levegő nagyon nyugodtnak látszott. Szeptember vége volt, és az időjárás rosszabbra fordult. Nemsokára nem csak eső hull majd. A nyugatról érkező vihar első váratlan, nyomasztó moraja még nyugtalanabbá tett. Nagyjából húsz perc után patadobogást hallottam a távolból. Mintha a pokol kutyái lihegnének a sarkában, az orvos teljes vágatában fordult be a sarkon, a köpenye lobogott utána.

A Szellem botját fogtam, úgyhogy nem volt szükség bemutatkozásra. A doktor olyan gyorsan vágatott, hogy maga is alig kapott levegőt. Így aztán csak biccentettem neki, ő meg otthagya a templom előtti árok partján legelészni tajtékos lovát, és jött utánam a templom mellékajtaja felé. Tiszteletteljesen kinyitottam előtte, hogy elsőnek léphessen be.

Joseph Delancy

Apám arra tanított, hogy tisztelettel viselkedjek mindenki iránt, mert akkor ők is tisztelni fognak engem. Nem ismertem a doktort, de a Szellem ragaszkodott hozzá, úgyhogy tudtam: jól végzi a dolgát. Sherdley-nek hívták, és egy fekete bőrtáskát cipelt. A táska csaknem olyan nehéznek tűnt, mint a Szellemé, amit magammal hoztam, és a pajtában hagytam. Az orvos két lépésre letette a páciénstől, és, a hüppögő házvezetőnőre ügyet sem vetve, megvizsgálta a papot.

Kissé oldalt álltam mögötte, hogy a lehető legjobban lássak mindent. Óvatosan felhúzta a pap fekete reverendáját, hogy megnézzem a lábát.

A pap jobb lába vékony volt, fehér és csaknem szőrtelen, de a bal, amit a kobold elkapott, vörös és duzzadt lett. Lilán dagadtak rajta az erek, és minél közelebb estek a padlót kettészelő repedéshez, annál sötétebb színben játszottak.

Az orvos a fejét csóválta, és csak nagyon lassan fújta ki a levegőt. Aztán a házvezetőnőhöz fordult, és olyan halkán beszélt, hogy alig értettem a szavait.

– Le kell vágni – mondta. – Ez az egyetlen reménye.

Ekkor a nő arcán újra csorogni kezdett a könny, az orvos rám pillantott, és az ajtó felé intett. Mikor kint voltunk, a falnak dőlt, és felsóhajtott.

– Mikorra lesztek készen? – kérdezte.

– Kevesebb, mint egy óra múlva, doktor – válaszoltam –, de a kőművesen is múlik. Ő maga hozza a követ.

– Ha sokkal tovább tart, elveszítjük őt. Az az igazság, nem sok esélyt látok. Még fájdalomcsillapítót sem adtam neki, mert a szervezete nem bírna ki két adagot, és valamit kell adnom neki az amputálás előtt. Még így is megölheti a sokk. Az a tény, hogy közvetlenül a műtét után el kell vinni, csak ront a helyzeten.

Megborzongtam. Még gondolni sem akartam rá.

– Pontosan tudod, hogy mit kell tenned? – kérdezte az orvos, és kutatóan vizsgálgatott.

– Mr. Gregory mindent elmagyarázott – feleltem. Igyekeztem magabiztosnak látszani. Valójában nem egyszer, hanem egy tucat-szor magyarázta el. Aztán annyiszor kellett visszamondanom újra meg újra, míg elégedett nem lett a végeredménnyel.

– Körülbelül tizenöt éve hasonló esettel álltunk szemben – mesélte a doktor. – Megtettünk minden tőlünk telhetőt, de a férfi meghalt, bár bivalyerős fiatal gazda volt. Reménykedjünk! Néha az idősebbek sokkal szívósabbak, mint gondolnánk.

Hosszú csend következett, aztán minden bátorságomat összeszedve megkérdeztem valamit, ami nagyon izgatott.

– Azt ugye tudja, hogy a pap vérére lesz szükségem? – Az öregapádnak sem kell tanítani, hogyan szívja ki a tojást – mordult rám a doktor, aztán fáradtan elmosolyodott, és a Horshaw-ba vezető útra mutatott. – A kőműves hamarosan megérkezik, jobb lesz, ha igyekszel, és teszed a dolgod. A többit bízd csak rám!

Füleltem, és meghallottam a közeledő kocsi hangját, úgyhogy visszamentem a sírkövek között, hogy megnézzem, hol tartanak az ásással.

A gödör készen állt, és már összerakták a fa emelvényt is a fa alatt. A vállalkozó társa felmászott a fára, és az egyik erős ághoz erősítette a kötelet meg a kölöncöt. Az utóbbi egy láncon meg egy nagy kampón lógó, vasból készült, emberfej nagyságú eszköz volt. Ez ellensúlyozza a követ, amit így nagyon pontosan be lehet állítani.

– Itt a kőműves – újságoltam.

A két ember rögtön abbahagyta, amit csinált, és követtek a tplom irányába.

Most egy másik ló várakozott az utcán, a kocsi hátulján ott lapult a kő. Eddig nem történt baj, de a kőműves nem látszott túlságosan boldognak, és kerülte a tekintetemet. Késlekedés nélkül a mezőre vezető kapuhoz hajtottunk a kocsival.

Mikor közel értünk a fához, a kőműves a kő közepén lévő gyűrűbe illesztette a kampót, aztán leemeltük a kocsiról a követ. Vagy pontosan illeszkedik, vagy nem. Majd meglátjuk. A kőműves mindenesetre a megfelelő módon helyezte el a gyűrűt,

Joseph Delancy

mert a kő tökéletes egyensúlyban függött a láncon, vízszintesen lebegve a gödör felett.

A megfelelő helyzetbe állítottuk, nagyjából két lépésre a gödör szélétől. Aztán a kőműves közölte a rossz hírt.

A legfiatalabb lánya nagyon beteg. Ugyanaz a kór verte le a lábáról, ami végigsöpört a Tartományon, és a Szellemet is ágyhoz szegezte. A felesége van most a lányuk betegágyánál, és ő rögtön indul vissza.

– Sajnálom – mondta. Most először nézett egyenesen a szemem közé. – De a kő az jó, nem lesz vele gond. Ezt megígérhetem.

Hittem neki. Beadta a legjobb tudását, és egy rövid üzenet alapján munkához látott, pedig inkább a lányát kellett volna ápolnia. Fizettem neki, útjára bocsátottam, a Szellem nevében megköszöntem a munkáját, aztán a magam nevében is, és jobbulást kívántam a lányának.

Nekiláttam az előttünk álló feladatnak. A kőművesek nemcsak a kőfaragásnak, hanem a kövek elhelyezésének is mesterei, ezért szerettem volna, ha az én kőművesem marad arra az esetre, ha bármi gond lenne. De a vállalkozó meg a társa jól végezte a dolgát. Csak nyugton kellett maradnom és vigyáznom, hogy ne kövessenek el valami ostoba hibát.

Először a gödör oldalait kellett gyorsan bekennem enyvvvel; aztán a kő alját, még mielőtt leengedjük a helyére.

Lemásztam a gödörbe egy ecsettel, és a vállalkozó társa által tartott lámpás fényénél munkához láttam. Most nagyon kellett figyelni. Nem hagyhattam ki egyetlen apró foltot sem, mert az elég lenne a koboldnak, hogy elmeneküljön. Mivel a gödör csak két méter mély az előírt három helyett, különös gonddal kellett eljárnom.

Míg dolgoztam, a keverék beivódott a talajba, ami jó, mert így nem reped meg könnyen, és nem mállik le, mikor nyáron kiszárad a talaj. Nehéz megítélni, mennyit kenjen föl az ember, hogy elég vastag legyen a külső borítás a talajon. A Szellem azt mondta, hogy ezt csak a tapasztalat taníthatja meg. Eddig ott

volt, ellenőrizte a munkámat, és minden alkalommal tett hozzá valami megjegyzést. Most teljesen egyedül kell csinálnom. Életemben először.

Végül kimásztam a gödörből, és nekiláttam a felső szélének. A felső rész harminc centiméterre szélesedik ki, mert ennyi a kő vastagsága is. Ez a rész hosszabb és szélesebb, mint maga a gödör, ez a pereme, amin a kő nyugodhatott anélkül, hogy a legkisebb rést hagyná, ahol a kobold kimenekülhet. Nagyon gondosan kellett bekenni, mert itt zárja le a kő a gödröt.

Mikor befejeztem, villám hasított át az égen, és pár másodperccel később mennydörgés nehéz robaja hallatszott. Csaknem közvetlenül a fejünk fölött tört ki a vihar.

Visszamentem a pajtába, hogy a táskából elővegyek valami fontosat. Ezt a Szellem „csaliedénynek” nevezte. Fémről készült, külön erre a célra készítették, és a pereméhez közel, egymástól egyenlő távolságra, három kis lyukat fúrtak bele. Kibontottam, megtöröltem az ingem ujjával, aztán a templomba szaladtam, hogy értesítsem a doktort: készen vagyunk.

Mikor kinyitottam az ajtót, erős kátrányszag csapott meg, és balra az oltárnál egy kis tűz égett. Mögötte egy háromlábú fémedény bugyborékkolt és köpködött. Sherdley doktor a kátránnyal állítja majd el a vérzést. A csonk bekenése megelőzi azt is, hogy a láb többi része később elfertőződjön.

Magamban mosolyogtam, mikor észrevettem, honnan szedte az orvos a tüzelőt. Kint minden nedves volt, úgyhogy kénytelen volt száraz gyújtós után nézni. A templom egyik padját aprította föl. A pap bizonyára nem lenne boldog, de lehet, hogy ez megmenti az életét. Mindenesetre nem volt magánál, mélyeket lélegzett, és ez így lesz még jó pár óráig, míg el nem múlik a gyógyszer hatása.

A padló repedéséből folyamatosan hallatszott a kobold zabálása. Az undorító nyeldeklő szürcsölés jelezte, hogy megállás nélkül szívja a vért a pap lábából. Annyira lefoglalta az evés, hogy nem vette észre, a közelben vagyunk, és nemsokára véget vetünk a tobzódásnak.

Joseph Delancy

Egy szót sem szóltunk. Én csak intettem a doktornak, ő pedig visszabiccentett. Átadtam neki a mély fémedényt, hogy fogja fel benne a kellő mennyiségű vért, mire ő elővett egy kis fémfűrész a táskájából, majd hideg, csillogó fogait a pap térde alatti csonthoz illesztette.

A házvezetőnő még mindig ugyanabban a helyzetben ült, de a szemét szorosán lehunyta, és magában motyogott. Valószínűleg imádkozott, és tisztán látszott, hogy nem lehet számítani a segítségére. Úgyhogy – bár minden ízemben remegtem – letérdeltem az orvos mellé.

Ő megcsóválta a fejét.

– Nem szükséges végignézned – mondta. – Semmi kétség, egy napon majd látsz rosszabbat is, de most nincs szükségem rád. Menj csak, fiam! Tedd a dolgod! Én elbírok ezzel. Csak küldd ide a másik két embert, hogy segítsenek feltenni a papot a kocsiára, mikor befejeztem.

Készen álltam rá, hogy mellette legyek, ha kell, de nem kellett kétszer mondani. Megkönnyebbülten iszkoltam vissza a gödörhöz. Mielőtt odaértem, hangos kiáltás hasított a levegőbe, majd aggodalmas sírás hallatszott. De ez nem a paptól származott. Ő elveszítette az öntudatát. A házvezetőnő zokogott.

A vállalkozó meg a társa már felhúzta a követ a magasba, és gondosan lesöpörték róla a sarat. Aztán, mikor visszamentek a templomba, hogy segítsenek a doktornak, belemártottam az ecsetet a megmaradt keverékbe, és alaposan bekentem vele a kő alsó felét.

Alig maradt időm megcsodálni a munkámat, mert a vállalkozó társa már rohant is vissza. Mögötte sokkal lassabban jött a vállalkozó. Ő hozta óvatosan a vérrel telt edényt, nehogy egyetlen csepp is kiloccsanjon. A csaliedény a felszerelés lényeges eleme. A Szellemnek Chipendenben egy egész csomó van a birtokában, ezeket az ő útmutatásainak megfelelően készítették.

Hosszú láncot húztam elő a Szellem táskájából. Az egyik végére erősített nagy gyűrűhöz három rövidebb lánc csatlakozott, és

mindegyik kis fémkampóban végződött. A három kampót az edény pereménél lévő három lyukba csúszttattam.

Mikor felemeltem a láncot, a csaliedény tökéletes egyensúlyban lógott, úgyhogy nem kellett különösebben ügyesnek lennem ahhoz, hogy leengedjem a gödör mélyére, és nagyon óvatosan letegyem a közepére.

A három kampó kiakasztása már keményebb diónak bizonyult. Óvatosan kellett leereszteni a láncokat, nehogy a kampók beleessenek az edénybe, mert akkor kiloccsan a vér.

Órákig gyakoroltam, és bár nagyon ideges voltam, az első kísérletre sikerült.

Most már csak várni kellett.

Amint mondtam, a marhanyúzóok a legveszedelmesebb koboldok közé tartoznak, mert vérrel élnek. Általában vág az eszük, és nagyon ügyesek, de evés közben lelassul az agyuk, és hosszú időbe telik, míg kisütnek valamit.

Az amputált láb még be volt szorulva a templom padlójának hasadékába, és a kobold szorgosan szűrölte belőle a vért. Lassan falatozott, hogy minél tovább tartson. A marhanyúzóok mindig így járnak. Elégedetten lakmároznak, nem gondolnak semmi másra, aztán lassacskán rádöbbennek, hogy egyre kevesebb vér jut a szájukba. Még több vért akarnak, de a vér már nem ugyanolyan ízű, ők pedig szeretik a friss vér ízét. Nagyon szeretik.

Az áldozatuk vérére akarják, és mikor rájönnek, hogy a test többi részét elválasztották a lábtól, akkor utánavekik magukat. Ezért kellett a vállalkozóknak felemelni a kocsi papot. Addigra a kocsi már elérte Horshaw határát, a lovak patáinak kipp-koppja egyre távolabb viszi a papot a dühös koboldtól, aki kétségbeesetten kutat a pap vére után.

A nyúzó olyan, mint a véreb. Jó ötlet volt a papot abba az irányba vinni. A kobold csakhamar arra is rájön, hogy egyre távolabb került a vértől. Aztán valami másra is rádöbben. Az, amit akar, a közelében van.

Joseph Delancy

Ezért tettem az edényt a gödörbe. Ezért hívják csaliedénynek. Ezzel csalom csapdába a nyúzókat. Ha már ott van és zabál, gyorsan kell cselekednünk, nem követhetünk el semmiféle hibát.

Fellillantottam. A vállalkozó társa az emelvényen állt, az egyik keze a rövid láncon nyugodott, készen arra, hogy leeressze a követ. A vállalkozó szemközt állt velem, keze a kövön, készen arra, hogy irányítsa, mikor leeresztik. Egyikükön sem látszott a félelem, még idegesek sem voltak. Hirtelen rám tört a bizonyosság: jó ilyen emberekkel dolgozni. Olyanokkal, akik tudják, mit csinálnak. Megtesszük majd a dolgunkat olyan gyorsan és hatékonyan, ahogy csak lehet. Ez jó érzéssel töltött el. Éreztem, hogy valaminek a részese vagyok.

Csöndben vártunk a koboldra.

Pár perc múlva hallottam, hogy közeledik. Először mintha csak a szél füttyült volna a fák között.

De nem a szél volt. A levegő nem mozdult, és a viharfelhő meg a látóhatár között, a csillagfény szűk sávjában ott látszott a hold sarlója, amely halvány fényét a lámpákéhoz adta.

A vállalkozó és társa nem hallott semmit, persze, mert ők nem a hetedik fiú hetedik fiának születtek, mint én. Figyelmeztetnem kellett őket.

– Elindult – mondtam. – Majd szólok, hogy mikor.

Addigra közeledésének hangja egyre fülsüketítőbb lett, már-már sívítássá erősödött, és valami mást is hallottam: egyfajta halk, torokhangú dörmögést. A kobold gyorsan közeledett a temetőn át, egyenesen a gödörben elhelyezett, vérral teli edény felé.

A rendes koboldoktól eltérően a nyúzó inkább a szellemekre hasonlít, különösen, amikor táplálkozik. A legtöbb ember még ekkor sem látja, de azt megérik, ha belekapaszkozik a húsukba.

Nem láttam sokat, csak valami alaktalan, rózsás-vörös foltot. Aztán az arcomon éreztem a levegő mozgását, és a nyúzó lement a gödörbe.

Mondtam a vállalkozónak, hogy „most”, ő meg biccentett a társának, aki erősen megmarkolta a rövid láncot. Még mielőtt

húzni kezdte volna, hang hallatszott a gödörből. Olyan hangos volt, hogy mindhárman hallottuk. Gyorsan társaimra pillantottam, és láttam, hogy tágra nyílt a szemük, szájuk elvékonyodott a félelemtől. A kobold zabálásának zaját hallottuk. Úgy hangzott, mintha valami hatalmas nyelv lefetyelne mohón. A ragadozó falánk szuszogása és horkanásai betöltötték a levegőt. Kevesebb, mint egy percünk maradt, hogy mindent befejezzünk. Aztán megérzi a mi vérünket is. Most már elfajzott, és mi is könnyen az étlapjára kerülhetünk.

A vállalkozó társa elkezdte leereszteni a követ. Én az egyik végét igazgattam, a vállalkozó a másikat. Ha pontosan ásták ki a gödröt, és a kő pontosan a vázlaton megadott méretekkel rendelkezik, akkor nem lesz baj. Ezt mondogattam magamban – de folyton a Szellem legutolsó tanítványára gondoltam, a szegény Billy Bradleyre, aki egy ilyen kobold megkötése közben lelte halálát. A kő megbillent, az ujjai a kő alá szorultak. Mielőtt fel tudták volna emelni, a kobold leharapta az ujjait, és szívni kezdte a vérét. Billy később szörnyethalt. Nem tudtam kiverni a fejemből, akárhogy is igyekeztem.

Fontos, hogy elsőre rátegyük a követ a gödörre, és persze az is, hogy vigyázzak az ujjaimra.

A vállalkozó irányított, átvette a kőműves munkáját. Jelt adott, a lánc megállt, és a kő csak néhány milliméterrel állt félre. Akkor a vállalkozó rám nézett, arcán nagyon zord kifejezés ült, és felvonta a jobb szemöldökét. Én lefelé figyeltem, és kicsit megigazítottam a követ az én oldalamon, hogy tökéletes helyzetbe kerüljön. Újból ellenőriztem, hogy biztos legyek a dolgomban, aztán bólintottam a vállalkozónak, aki jelt adott a társának.

A rövid lánc párszor elfordult, és a kő a megfelelő helyre került: bezárta a koboldot a gödörbe. A nyúzó dühödt kiáltást hallatott, amit valamennyien hallottunk. De nem számított, mert már csapdába esett, és immár semmitől sem kellett tartanunk.

Joseph Delancy

– Sikerült! – kiáltotta a vállalkozó társa, és leugrott az emelvényről. Széles vigyor ült ki az arcára. – Tökéletesen ráillik!

– Igen – tréfálkozott szárazon a vállalkozó. – Nem hiába készült pont erre a célra.

Hatalmas megkönnyebbülést éreztem, örültem, hogy mindennek vége. Mikor megdördült az ég, és a villám közvetlenül a fejünk fölött villant, megvilágítva a követ, akkor vettem észre először, mit vésett rá a kőműves. Hirtelen büszkeség fogott el.

Az átlós vonallal áthúzott, nagy görög béta arra figyelmeztetett, hogy egy kobold fekszik itt. Alatta jobbra a római egyes szám azt jelentette, hogy első osztályú, veszedelmes kobold. Összesen tíz osztályba sorolják őket, abból az első négy képes ölni. Aztán alatta a Ward név, amely azt bizonyítja, hogy mindez az én művem.

Megkötöttem az első koboldomat. Még hozzá egy nyúzó!

FEJEZET 2 A Szellem múltja

Két nappal később, mikor visszaértem Chipendenbe, a Szellem töviről hegyire elmeséltetett velem mindent. Miután befejeztem, újra elisméltette. Mikor végeztem, megvakarta a szakállát, és mélyen felsóhajtott.

– Mit mondott a doktor, hogy van a tökfej bátyám? – kérdezte a Szellem. – Szerinte felgyógyul?

– Azt mondta, úgy látszik, túl van a nehezén, de még korai lenne nyilatkozni.

A Szellem elgondolkodva bólintott.

– Nos, fiam, gratulálok neked. Semmit sem tudok mondani, amit jobban csinálhattál volna. Ezért ma szabad vagy. De nehogy a fejedbe szálljon a dicsőség! Holnap visszatérünk a rendes kerékvágásba. Az izgalmak után legjobb visszatérni a megszokott munkamenethez.

Másnap kétszer olyan keményen megdolgoztatott, mint rendszeren. A tanulás nem sokkal hajnalhasadás után vette kezdetét, és úgynevezett „gyakorlati rész” is tartozott hozzá. Bár megkötöttem az első koboldomat, ismét a gödörösást kellett gyakorolnom.

– Tényleg újabb koboldgödört kell ásnom? – kérdeztem elcsigázottan.

Joseph Delancy

A Szellem megsemmisítő pillantást vetett rám, míg le nem sütöttem a szememet, és nagyon kényelmetlenül nem éreztem magam.

– Azt hiszed, ezen már túl vagy, igaz, fiam? – szegezte nekem a kérdést. – Hát nem, úgyhogy ne panaszkodj! Még sokat kell tanulnod. Lehet, hogy megkötötted az első koboldodat, de ez most a megfelelő emberek segítségével sikerült. Egy napon lehet, hogy magadnak kell kiásni a gödröt, méghozzá gyorsan, hogy megmentsd valakinek az életét.

Miután kiástam a gödröt, és bekentem sóval meg vassal, a csaliedény gödörbe eresztését gyakoroltam. Ennek az a lényege, hogy egyetlen csepp vért se loccsantson ki az ember. Persze, mivel csak az oktatásom része volt, vizet használtunk a vér helyett, de a Szellem nagyon komolyan vette a feladatot, és általában dühös lett, ha nem sikerült elsőre. Azonban most nem kellett ettől tartanom. Horshaw-ban is sikerült, és a gyakorlás idején is jól ment, úgyhogy egymás után tízszer megcsináltam. Ennek ellenére a Szellem egyetlen szóval sem dicsért meg, mire én kicsit kezdtem dühbe gurulni.

A következő gyakorlatot tényleg élveztem, mikor a Szellem ezüstláncát kellett használnom. Egy száznyolcvan centis oszlop állt a nyugati kertben, ezen kellett átvetni a láncot. A Szellem minden alkalommal más-más távolságra állított, és egy órán keresztül egyfolytában gyakoroltatott, ráadásul folyton emlékeztetett rá, hogy egyszer majd igazi boszorkánnyal kell szembenéznem, és ha elvétem, nem lesz második esélyem. Különleges módon használtuk a láncot. A bal kézre kellett tekerni, és csuklóból megrendíteni, hogy az óramutató járásával ellentétesen pörögjön, aztán balról tekeredjen az oszlopra, és rászoruljon. Két és fél méter távolságról tízből kilencszer eltaláltam az oszlopot, de mint rendesen, a Szellem fukarkodott a dicsérettel.

– Tulajdonképpen nem rossz – mondta. – De azért ne bízd el magad, fiam! Az igazi boszorkány nem kényeztet el azzal, hogy mozdulatlanul ácsorog, míg te rádobod a láncot. Az év végére tízből tízszer kell sikerülnie!

Meglehetősen dühös lettem. Keményen dolgozom, és sokat fejlődtem. De nemcsak emiatt, hanem azért is, mert most kötöttem meg az első koboldot a Szellem segítségével nélkül. Kíváncsi lettem volna, hogy ő jobban csinálta-e a tanulóévei alatt.

Délután a Szellem beengedett a könyvtárába, hogy egyedül dolgozzam, olvassak és jegyzeteljek, de csak bizonyos könyveket használhattam. Nagyon szigorú volt e tekintetben. Még mindig az első évemet töltöttem, úgyhogy a tanulmányaim legfőképp a koboldokkal kapcsolatos dolgokra irányultak. Azonban néha, mikor mással volt elfoglalva, nem tudtam megállni, hogy ne nézzek bele a többi könyvébe is.

Úgyhogy miután elolvastam a koboldokról szóló részt, oda mentem az ablaknál álló három hosszú polchoz, és levettem a tetejéről a nagy, bőrkötéses jegyzetfüzetek egyikét. Naplók voltak, némelyiket valamelyik több száz évvel ezelőtt élt Szellem írta. Mindegyik nagyjából ötven évet ölelt fel.

Ezúttal pontosan tudtam, mit keresek. A Szellem első naplói után kutattam, mert kíváncsi voltam, ő fiatalemberként hogyan boldogult a munkával, és jobban teljesített-e nálam. Persze ő pap volt, mielőtt szelleminasnak állt volna, úgyhogy elég idősen fogott a tanuláshoz.

Találomra kinyitottam az egyik oldalon, és elkezdtem olvasni. Felismertem a kézírását, persze, de ha egy idegen olvasta volna ezt a részletet, nem sejtette volna, hogy a Szellem írta. Amikor beszélt, a hangján érződött a tipikus tartományi tájszólás, földhözragadt volt, teljesen nélkülözte azt, amit apám „stílusnak és szellemnek” nevez. Írásban egész másként nyilvánult meg. Úgy tűnt, mintha az általa olvasott összes könyv befolyásolta volna a stílusát, míg én jórészt úgy írok, ahogy beszélek: ha az apám olvasná a feljegyzéseimet, büszke lenne rám, és tudná, hogy még mindig a fia vagyok.

Az, amit először olvastam, nem sokban különbözött a Szellem legutóbb írt feljegyzéseitől, csak valamivel több hibát találtam benne. Szokása szerint nagyon őszintén írt, és minden alkalommal

Joseph Delancy

kifejtette, hogy mit rontott el. Arra tanított, hogy az ember mindent jegyezzen le, és tanuljon a múltból.

Leírta, hogy egyik héten hosszú órákat töltött a csaliedényes gyakorlattal, és a mestere dühös lett rá, mert tíz esetből csak nyolcszor sikerült hibátlanul elvégeznie a feladatot. Ettől sokkal jobban éreztem magam. Aztán olyasmire akadtam, amitől még jobb kedvem kerekedett. A Szellem csaknem tizennyolc hónapos tanulás után kötötte meg az első koboldját. Sőt, mi több, az csak egyszerű szőrös kobold volt, nem pedig veszedelmes nyúzó.

A legjobban az vidított fel, hogy a Szellem láthatóan jó és szorgalmas tanítvány volt. A legtöbb bejegyzés a szokásos napi teendőkről szólt, úgyhogy gyorsan átlapoztam az oldalakat, míg oda nem értem, hogy a mesterem Szellem lett, és egyedül dolgozott. Miután megnéztem, amire kíváncsi voltam, már majdnem visszatettem a helyére a könyvet, mikor megakadt a szemem az egyik bekezdésen. Visszalapoztam a bejegyzés elejére, hogy bizonyos legyenek felőle, hogy megbizonyosodjak róla, jól értettem-e. Elég jó a memóriám, így ha nem is szóról szóra, de majdnem hibátlanul leírom ide. Miután elolvastam, amit írt, biztosan nem felejttem el.

Késő ősszel messze a Tartomány északi részébe utaztam, hogy elbánnjak egy félelmezzel, aki már jó ideje rettegésben tartotta a vidéket. Sok család szenvedett kegyetlen kezétől, és sokan meghaltak és megnyomorodtak.

Sötétedéskor értem az erdőbe. Az összes levél lehullott már, és barnán hevert a földön. A torony fekete démonujj módjára mutatott az égre. Egy lány kétségbeesetten integetett a torony egyetlen ablakából segítségért. A teremtmény elrabolta, és játékszerként tartotta a nyirkos kőfalak közé zárva.

Először is tüzet gyújtottam, és a lángokba bámultam, hogy összeszedjem a bátorságomat. Elővettem a fenőkövet a zsákomból. Addig élesítettem a pengét, amíg, mikor hozzáértem, ki nem serkent ujjamból a vér. Végül éjjelkor a torony kapujához mentem, és kihívásképpen megzörgettem a botommal.

A teremtmény egy hatalmas bunkót cipelve jött elő, és dühödten ordított. Állatbőrökből készült ruhája bűzlött a vértől meg az állati zsiradéktól, és rettenetes erővel támadt nekem.

Először hátráltam, és a megfelelő alkalomra vártam, de mikor legközelebb nekem rontott, előhúztam a botomba rejtett pengét, és minden erőmet összeszedve mélyen a fejébe vágtam. Eldőlt, mint egy zsák a lábaim előtt, de nem sajnáltam, hogy elvettem az életét, mert újra meg újra gyilkolt volna.

Akkor kiáltott le hozzám a lány. Szirénhangja felcsábított a kőlépcsőkön. A torony legfelső szobájában találtam meg szalmából készült ágyn: a szörny egy hosszú ezüstlánccal kötözte össze. A bőre fehéren világított, mint a tej, a haja hosszú és szőke... messze a legszebb nő volt, akit valaha láttam. Megnek hívták, könnyögött, hogy oldozzam el a láncait, és hangja annyira meggyőzően csengett, hogy elhagyott az eszem, és forgott körülöttem a világ.

Addig nem oldottam meg a kötelékeit, míg ajkát az enyémmre nem tapasztotta. Olyan édesek voltak a csókjai, hogy majdnem elaléltam a karjai között.

Arra ébredtem, hogy a napfény beszűrődik az ablakon, és most láttam csak először tisztán. A lány a lámia boszorkányok közé tartozott, és a kígyó jelét viselte. Bár az arca szép volt, a gerincén zöld meg sárga csíkok éktelenkedtek.

A csalás miatt dühbe gurultam. Újból megkötöttem a lányt a láncsal, és Chipendenbe vittem a gödörhöz. Mikor letettem a földre, olyan keményen harcolt, hogy kénytelen voltam hosszú hajánál fogva húzni a fák között, miközben úgy kiabált és sikoltozott, hogy a holtakat is felébresztette volna. Zuhogott az eső, a lány megcsúszott a nedves fűben, de én tovább húztam a földön, bár csupasz karját és lábát felsértették az ágak. Kegyetlen dolog volt, de meg kellett tennem.

Am amikor már-már átlendítettem a gödör széle fölött, a térdembe kapaszkodott, és szánalmasan zokogni kezdett. Hosszú ideig csak álltam tépelődve, majdnem én is beleestem a gödörbe,

Joseph Delancy

míg végül olyan döntésre jutottam, amit lehet, hogy keservesen megbánok majd.

Talpra segítettem, átkaroltam a vállát, és mindketten sírtunk. Hogyan tudnám a gödörbe lökni, mikor rájöttem, hogy jobban szeretem, mint a saját lelkemet?

Könyörgött, hogy bocsássak meg, aztán összebújtunk, és kéz a kézben elmentünk a gödörtől.

Ebből a kalandból egy ezüstitűz lett a hasznom, amelynek megszerzéséért különben hosszú hónapokon át keményen kellett volna dolgoznom. Nem is merek belegondolni, hogy mit veszítettem, vagy mit veszítetek. A szépség rettenetes dolog; szorosabban köti az embert, mint ezüstitűz a boszorkányt.

El sem tudtam hinni, amit ott olvastam. A Szellem számtalanszor óvott a csinos nőktől, de megszegte a saját szabályait. Meg boszorkány volt, és ő nem zárta a gödörbe.

Gyorsan átlapoztam a jegyzetfüzet többi részét, hogy találok-e még utalást a lányra, de nem találtam semmit. Egyáltalán semmit. Mintha megszűnt volna létezni.

Csak egészen keveset tudtam a boszorkányokról, de a lámia boszorkányokról még sose hallottam, úgyhogy visszattem a jegyzetfüzetet, és átkutattam a lenti polcot, ahol a könyvek betűrendben sorakoztak. Kinyitottam a *Boszorkányok* feliratú kötetet, de nem találtam benne utalást Megre. Miért nem írt róla a Szellem? Mi történt vele? Él még? Még kinn jár valahol a Tartományban?

Tényleg kíváncsi voltam, és addig töprengtem, míg megtaláltam a megoldást. Levettem a legalsó polcra a *Bestiárium* című hatalmas kötetet. Ebben betűrendben megtalálható az összes teremtmény, többek között a boszorkányok is. Végre rábukkantam az engem érdeklő bejegyzésre: Lámia boszorkányok.

Úgy tűnt, hogy a lámia boszorkányok nem őshonosak a Tartományban, hanem a tengerentúlról vándoroltak be. Kerülik

a napfényt, de éjszaka férfiakra vadásznak, és a vérüket szívják. Alakváltók, és két különböző fajtájuk van: a vad meg a háziasított.

A vad lámia boszorkányok természetes állapotukban veszélyesek, kiszámíthatatlanok, és csak kevéssé emlékeztetnek az emberekre. Testüket bőr helyett pikkelyek borítják, és karmaik vannak köröm helyett. Néhányuk négykézláb közlekedik a földön, a többinek szárnyai vannak, a felsőtestüket tollak borítják, és rövid távolságra repülni is tudnak.

De a vad lámia képes háziasított lámiává alakulni, ha közelebbi kapcsolatba kerül az emberekkel. Fokozatosan női alakot ölt, és embernek látszik, de a hátán keskeny csíkbán zöld és kék pikkelyek futnak a gerince mentén. Gyakran felhagy a rosszindulatú viselkedéssel, jó útra tér, és mások javára munkálkodik.

Szóval Meg végül jóindulatúvá vált? Vajon jól tette a Szellem, hogy nem zárta a gödörbe?

Hirtelen észrevettem, milyen késő van, és zúgó fejjel kiszaladtam a könyvtárból az órámrá. Pár pillanattal később a mesterem meg én már kint voltunk a nyugati kert szélén, a fák alatt, ahonnan kilátás nyílt a hegyekre, a horizonton lenyugvó őszi napra. Szokás szerint a padon ültem, szorgalmasan jegyzeteltem, miközben a Szellem föl-alá járkált és diktált. De nem tudtam koncentrálni.

Latinórával kezdtünk. Külön jegyzetfüzetem volt, amibe a nyelvtant írtam, meg a Szellem által tanított új szavakat. Sok minden szerepelt a listán, és már majdnem teleírtam a füzetemet.

Szembesíteni akartam a Szellemet mindazzal, amit olvastam, de miként tehettem volna? Én magam szegtem meg a szabályt, és nem azt a könyvet olvastam, amit kijelölt. Nem lett volna szabad elolvasnom a feljegyzéseit, és azt kívántam, bár ne tettem volna. Tudtam, bármit mondanék neki erről, dühbe gurulna.

A könyvtárban olvasottak miatt egyre nehezebben tudtam arra figyelni, amit mondott. Éhes is voltam, és alig vártam, hogy eljőjjön a vacsoraidő. Általában este azt tehettem, ami tetszett,

Joseph Delancy

de a Szellem ma keményen megdolgoztatott. Már csak alig egy óra volt napnyugtáig, úgyhogy túl voltunk a nehezén.

És akkor olyan hangot hallottam, amitől felsóhajtottam magamban.

Egy harang szólalt meg, de nem a templomi harang. Ez a kisebb harangok magasabb, vékonyabb hangján csilingelt; ezzel jeleztek a látogatók. Senki nem jöhetett a Szellem házához, úgyhogy az emberek kénytelenek voltak a keresztúthoz menni, és meghúzni a harangot, ezzel tudatván a mesteremmel, hogy segítségre van szükségük.

– Menj, fiam, és nézd meg, ki az – biccentett a Szellem a harang irányába. Általában ketten mentünk, de még nagyon gyenge volt a betegség miatt.

Nem siettem. Mikor már nem látszott a ház meg a kert, sétatempóra lassítottam. Túl közel volt az alkony, hogy bármit tegyünk, különösen, hogy a Szellem még nem épült föl teljesen, úgyhogy hajnalig úgysem tehetünk semmit. Visszaérek, és vacsora közben részletesen elmesélem neki, mi a helyzet. Minél később érek vissza, annál kevesebbet kell írnom. Már eleget körmöltem ma, és fájt a csuklóm.

A keresztút a szomorúfüzek lecsüngő ága alatt még fényes nappal is komor helynek számított, mindig elfogott tőle az idegesség. Először is sosem lehetett tudni, ki vár ott; másrészt csaknem mindig rossz hírt hoztak, hiszen ezért jöttek ide. Elvégre a Szellem segítségére volt szükségük.

Ezúttal egy fiú várt ott. Nagy bányászcsizmát viselt, és pizsok ült a körme alatt. Még annál is idegesebbnek tűnt, mint amilyen én voltam, és olyan gyorsan hadarta el jövelete célját, hogy nem tudtam követni: meg kellett kérnem, ismétlje el a mondandóját. Mikor elment, visszaindultam a házhoz.

Nem sétáltam, hanem rohantam.

A Szellem lehajtott fejjel várt a padnál. Mikor közelebb értem, felemelte a fejét, arca szomorúnak látszott. Valahogy éreztem, tudja, mit fogok mondani, de azért elmondtam.

– Rossz hírt kaptunk Horshaw-ból – lihegtem, és igyekeztem egyenletesen lélegezni. – Sajnálom, de a fivéréről van szó. A doktor nem tudta megmenteni. Tegnap reggel halt meg, éppen hajnal előtt. Péntek reggel lesz a temetés.

A Szellem hosszan, mélyen felsóhajtott, és pár percig semmit se szólt. Nem tudtam, mit is mondhatnék, úgyhogy inkább csöndben maradtam. Nehéz lett volna kitalálni, mit érezhetett a Szellem. Mivel nem beszéltek több mint negyven évig, nem állhattak túl közel egymáshoz, de a pap akkor is a fivére volt, és biztosan akadt valami kellemes emléke vele kapcsolatban – talán még mielőtt összevesztek, esetleg a gyermekkorukból.

Végül a Szellem újból felsóhajtott, majd megszólalt.

– Gyere, fam! Korán kell vacsoráznunk.

Csőndben ettünk. A Szellem csak turkált az ételben, én pedig azon töprengtem, a rossz hír miatt, vagy inkább azért, mert a betegsége után még nem tért vissza az étvágya. Általában keveset beszéltünk, csak arról, hogy ízlik az étel. Ez csaknem ünnepélyes szertartássá alakult, mert folyton dicsérnünk kellett a Szellem házi koboldját, aki az ételeket készítette, különben megsértődött. A vacsora dicséretére különös gondot fordítottunk, mert másképpen reggel égetten érkezett a sonka.

– Nagyon finom volt a gulyás – mondtam végül. – Nem is emlékszem, mikor ettem ilyen jót.

A kobold általában láthatatlan maradt, de néha egy nagyobb vörös macska alakját vette föl; ha tényleg elégedett volt, a lábához dörgölőzött az asztal alatt. Ezúttal egy hervadt pürrögés sem hallatszott. Vagy nem tűntem elég meggyőzőnek, vagy a rossz hír miatt maradt csöndben.

A Szellem hirtelen eltolta a tányérját, és megvakarta a szakállát a bal kezével.

– Priestownba megyünk – jelentette ki hirtelen. – Holnap kora reggel indulunk.

Joseph Delancy

Priestownba? Nem hittem el, amit hallottam. A Szellem úgy kerülte azt a helyet, mint a pestist, és egyszer azt mondta, hogy oda soha nem teszi be a lábát. Nem adta okát, és én soha nem is kérdeztem, mert mindig tudtam, mikor nem akar megmagyarázni valamit. De mikor egyszer egy köpésre voltunk a parttól, és át kellett volna kelni a Ribble folyón, a Szellem város iránti gyűlölete tényleg kellemetlenné kezdett válni. Ahelyett, hogy a priestowni hídon mentünk volna keresztül, mérföldeket kutyagoltunk a szárazföldön a következő hídig, csak hogy elkerüljük a várost.

– Miért? – kérdeztem, és hangom alig volt hangosabb a sutogásnál, mert attól féltem, hogy a Szellem esetleg dühbe gurul. – Azt hittem, Horshaw-ba megyünk a temetésre.

– A temetésre megyünk, fiam – közölte a Szellem nyugodt, türelmes hangon. – A tökfajú bátyám Horshaw-ban dolgozott, de pap volt: ha egy pap meghal a Tartományban, a holttestét Priestownba viszik. A nagy katedrálisban tartják a gyászmisét, és ott helyezik végső nyugalomra a temetőben. Úgyhogy oda megyünk a végső tiszteletünket leróni. De nem ez az egyetlen ok. Van egy befejezetlen ügyem abban az átkozott városban. Vedd elő a jegyzetfüzetedet, fiam! Lapozz új oldalra, és kezdj új bekezdést!

Még nem fejeztem be a gulyást, de rögtön megtettem, amit kért. Mikor kimondta a „befejezetlen ügyet”, tudtam, hogy szellem dolgáról van szó, úgyhogy előhúztam egy üveg tintát a zsebemből, és a tányérom mellé helyeztem az asztalra.

Valami beugrott.

– A nyúzóra gondol, amit megkötöttem? Elmenekült? Egyszerűen nem volt idő három méter mély gödröt ásni. Maga szerint Priestownba ment?

– Nem, fiam, te jól végezted a dolgodat. Valami sokkal rosszabb van ott. Az a város el van átkozva. Olyan átok ül rajta, amivel több mint húsz éve néztem szemközt. Legyőzött, és csaknem hat hónapig nyomtam utána az ágyat. Valójában majdnem bele-

haltam. Azóta nem tértem vissza oda, de mivel amúgy is meg kell látogatnunk azt a helyet, talán lezárhatom ezt az ügyet is. Nem, nem valami egyszerű kobold tartja rettegésben azt az átkozott várost, hanem egy ősi szellem, amit „Istencsapásának” neveznek. Egyre erősebb lesz, úgyhogy muszáj tenni valamit, és már nem halogathatom tovább.

Az új oldal tetejére felírtam: „*Istencsapása*”, de aztán meglepetésemre a Szellem hirtelen megcsóválta a fejét, majd egy nagy ásítás következett.

– Gondolkodni kell rajta, holnapig nem késő, fiam. Legjobb lesz, ha befejezed a vacsorát. Holnap kora reggel indulunk, úgyhogy jobb, ha lefekszünk.

FEJEZET 3 Az IstencsapásA

Nem sokkal hajnalhasadás után indultunk. Én cipeltem a Szellem nehéz táskáját, mint rendesen. Egy óra múlva rájöttem, hogy legalább két napig fog tartani az út. A Szellem általában iszonyú sebességgel haladt, én meg kapkodhattam a lábam, hogy utolérjem, most azonban még mindig gyenge volt, folyton kifulladt és megállt pihenni.

Szép napos reggelre virradtunk, az őszi szele éppen csak megérintette a levegőt. Az ég kéken ragyogott, madarak csiripeltek, de mindez nem számított. Egyszerűen nem tudtam kiverni a fejből az Istencsapását.

Az aggasztott, hogy majdnem megölte a Szellemet, miközben ő próbálta megkötni. A Szellem most öregebb, és ha a közeljövőben nem szerzi vissza az erejét, hogyan remélheti, hogy ezúttal legyőzi?

Délben, mikor hosszabb pihenőre álltunk meg, úgy döntöttem, kifagगतom a Szellemet erről a rettenetes teremtményről. Nem szegezhettem neki egyenesen a kérdést, mert, legnagyobb meglepetésemre, mikor leültünk egy kidőlt fatörzsre, nagy darab sonkát húzott elő a táskájából, és két kiadós adagot vágott le belőle. Általában, ha munkára indultunk, nyomorult darabka sajttal kellett beérnünk, mert böjtölnünk kellett, mielőtt szembenéztünk a gonosszal.

Mivel éhes voltam, nem panaszkodtam. Feltételeztem, lesz majd időnk böjtölni a temetés után, és a Szellemnek táplálékra volt szüksége, hogy visszanyerje az erejét.

Végül, mikor befejeztem az evést, mély levegőt vettem, előszedtem a jegyzetfüzetemet, és az Istencsapása felől érdeklődtem. A Szellem váratlanul azt mondta, tegyem el a füzetemet.

– Később is leírhatod, ha majd visszafelé jövünk – mondta. – Azonkívül nekem is sok tanulnivalóm van még az Istencsapásáról, úgyhogy nincs értelme leírni valamit, amit lehet, hogy később meg kell változtatni.

Valószínűleg leesett az állam. Mindig azt hittem, hogy a Szellem mindent tud, ami tudható a gonoszról.

– Ne lepődj meg ennyire, fiam – mondta. – Mint tudod, én is írok feljegyzéseket, és te is fogsz, ha megéred az én időmet. Ebben a szakmában soha nem hagyhatjuk abba a tanulást, és a tudáshoz vezető első lépés, ha az ember elfogadja a saját tudatlanságát. Mint már mondtam, az Istencsapása egy ősi, gonosz szellem, és szégyellem bevallani, de legyőzött. Azért remélem, ezúttal nem fog. Az első gondunk az lesz, hogyan bukkanjunk rá – folytatta a Szellem. – A priestowni székesegyház alatti katakombákban él, és ott több kilométernyi alagút húzódik.

– Mire jók a katakombák? – kérdeztem azon töprengve, ki építhetett ennyi alagutat.

– Tele vannak kriptákkal, fiam, föld alatti sírkamrákkal, melyek ősi csontokat őriznek. Ezek az alagutak már jóval a székesegyház felépítése előtt léteztek. A domb akkor is szent hely volt, mielőtt az első papok nyugatról idejöttek hajóval.

– Akkor kik építették a katakombákat?

– Néhányan „apró embereknek” nevezik az építőket a méreteik alapján, de a valódi nevük szegantik; nem sokat lehet róluk tudni azon kívül, hogy az Istencsapása valaha az istenük volt.

– Isten?

– Igen, mindig nagy hatalommal bírt, az apró emberek felismerték az erejét, és tisztelték. Úgy vélem, az Istencsapása újból

Joseph Delancy

isten akar lenni. Hajdanában szabadon vándorolt a Tartományban. Az évszázadok során romlott és gonosz lett. Éjjel-nappal terrorizálta az apró népet, testvért fordított testvér ellen, elpusztította a termést, felperzselte az otthonokat, lemészárolta az ártatlanokat. Tetszett neki, ha az emberek félelemben és szegénységben éltek, olyan sorban, amiben már alig volt érdemes létezni. Sötét és rettenetes idő köszöntött a szegantikra. De nem csak a szegény nép szenvedett. A szegantik jó királyát Heysnek hívták. Csatában legyőzte összes ellenségét, és megpróbálta országát erős és virágzó birodalommá tenni. Csak egyetlen ellenséggel nem bírt, az Istencsapásával. Egyszer csak évenkénti adót kezdett követelni Heys királytól. A szerencsétlen embernek azt parancsolta, hogy áldozza fel hét fiát, a legidősebben kezdve. Minden évben egy fiút, míg egy sem marad életben. Ez több, mint amit egy apa képes elviselni. De Nazének, a legkisebb fiúnak valahogyan sikerült a katakombákhoz kötnie az Istencsapását. Nem tudom, hogyan csinálta, talán ha tudnám, könnyebb lenne legyőznöm ezt a teremtményt. Csak annyit tudok, hogy egy bezárt ezüstkapu zárja el az útját: miként sok gonosz teremtmény, ez is sebezhető ezüsttel.

– És még ennyi idő után is be van oda zárva?

– Igen, fiam. Oda van kötve, míg valaki ki nem nyitja az ajtót, és ki nem szabadítja. Ezt minden pap tudja, és ez nemzedékről nemzedékre száll.

– De nincs más kiút a számára? Hogyan képes az ezüstkapu elzárni őt? – kérdeztem.

– Fogalmam sincs, fiam. Csupán annyit tudok, hogy az Istencsapása meg van kötve a katakombákban, és hogy csak azon a kapun keresztül lenne képes szabadulni.

Meg akartam kérdezni, miért nem hagyjuk ott megkötve, ahol van, és akkor nem valószínű, hogy el tud menekülni, de a Szellem már azelőtt válaszolt, hogy feltehettem volna a kérdést. A Szellem már ismert, és jól tudta, mire gondolok.

– De attól tartok, nem hagyhatjuk a dolgokat úgy, ahogy vannak, fiam. Istencsapása újból erősödik. Nem mindig volt

szellem. Csak azután lett az, hogy megkötötték. Azelőtt, mikor nagy hatalommal rendelkezett, alakja is volt.

– Hogy nézett ki? – kérdeztem.

– Holnap meglátod. Mielőtt belépsz a székesegyházba a gyász-misére, nézz föl, közvetlenül a főbejárat fölé kifaragott kőre! Pontosan ábrázolja azt a teremtményt, ha érdekel, milyen.

– Maga látta a valódi alakját?

– Nem, fiam. Húsz évvel ezelőtt, mikor először próbáltam megölni az Istensapását, még szellem volt. De az a hír járja, hogy annyira megnőtt az ereje, hogy más teremtmények alakját is képes magára öltetni.

– Mire gondol?

– Arra, hogy ez az alakváltás kezdete, és az Istensapása nemsokára olyan erős lesz, hogy felölti valódi formáját. Akkor csaknem mindenkivel azt tesz, amit akar. A legnagyobb veszély az, hogy rávehet valakit, hogy nyissa ki neki az ezüstkapot. Megvallom, ez aggaszt leginkább.

– De hogyan növekszik az ereje? – érdeklődtem tovább.

– Főként vérből.

– Vérből?

– Igen. Állatok és emberek véréből. Borzalmas szomjúság tombol benne. De szerencsére a marhanyúzóval ellentétben nem képes embervért szívni, csak akkor, ha önként adják neki.

– Miért akarná valaki odaadni a vérét? – kérdeztem meglepve az ötlettől.

– Mert képes behatolni az emberek elméjébe. Pénzzel, pozícióval, hatalommal ejti őket kísértésbe. Ha szépszerével nem kapja meg amit akar, terrorizálja áldozatait. Néha lecsalja őket a katakombákba, és azzal fenyegeti őket, amit mi „nyomásnak” nevezünk.

– Nyomásnak? – képedtem el.

– Igen, fiam. Olyan nehézé tudja tenni magát, hogy néhány áldozatát kilapítva találták meg, csontjaik eltörve, testük belepréselve a talajba – úgy kellett összekaparni őket a temetésre. „Agyonnyomta”

Joseph Delancy

őket, és ez nem kellemes látvány. Az Istencsapása nem veheti vérünket akaratumk ellenére, de ne feledd, hogy a nyomással szemben védtelenek vagyunk.

– Nem értem, hogy teheti ezt az emberekkel, mikor be van zárva a katakombákba.

– Képes olvasni a gondolatokban, álmot bocsátani, legyengíteni és megmérgezni azok szellemét, akik a felszínen járnak. Néha még az ő szemükkel is képes látni. Befolyása kiterjed a székesegyházra meg a paplakra, a papokat is terrorizálja. Évek óta csinálja ezt Priestownban.

– A papokkal?

– Igen. Különösen azokkal, akiknek gyöngé az akaratumk. Valahányszor elkapja őket, arra kényszeríti áldozatait, hogy terjesszék a gonoszágát. Andrew bátyám lakatosként dolgozik Priestownban, és nemegyszer figyelmeztetett, hogy mik történnek. Az Istencsapása meggyengíti a szellemet és az akaratumk. Arra késztetü az embereket, hogy azt tegyék, amit ő akar, elhallgattatja a jóság és az értelem hangját: az emberek mohók lesznek és kegyetlenek, visszaélnék a hatalmukkal, megrabolják a szegényeket és a betegetek. Priestownban most kétszer szedik be az adókat.

Tudtam, mi az adó. A birtokunk egyéves jövedelmének egy tizedét be kell fizetnünk a helyi egyháznak adó gyanánt. Ez a törvény.

– Egyszer is nehéz befizetni – folytatta a Szellem. – De kétszer szinte már lehetetlen. Egyébként is nehéz a farkast távol tartani a küszöbről. Az emberek újból félelembé és szegénységbe süllyedtek, mint régen a szegantik. Ez a gonosz egyik legtisztább és legszörnyűbb bizonyítéka, amivel csak találkoztam. Azonban ez nem sokáig mehet így tovább. Véget kell vetni neki, még mielőtt késő lesz.

– Hogyan látunk hozzá? – kérdeztem.

– Hát, most még nem tudom biztosan. Az Istencsapása veszélyes és ravasz ellenfél; lehet, hogy képes belelátü a gondolatainkba, és tudja, mire gondolunk, még mielőtt magunk tudnánk róla. De

az ezüsttől eltekintve van még egy komoly gyöngesége. A nők nagyon idegessé teszik, igyekeznek kerülni a társaságukat. Nem bír a közelükben maradni. Ezt könnyen meg tudom érteni, csak még ki kell gondolni, hogyan fordíthatjuk az előnyünkre.

A Szellem gyakran figyelmeztetett, hogy óvakodjak a lányoktól, és valami oknál fogva különösen azoktól, akik hegyes cipőt viselnek. Szóval hozzá voltam szokva, hogy ilyen dolgokat halljak tőle. De most már tudtam róla és Megről, és azon töprengtem, mennyi szerepe lehetett a lánynak abban, hogy a Szellem most így beszél.

Nos, a mesterem adott egy csomó gondolkodnivalót. És eltöprengtem azon a rengeteg templomon Priestownban, meg a papokon, a gyülekezeteken, akik mind hisznek Istenben. Tévednének? Ha az istenük olyan hatalmas, miért nem tesz valamit az Istencsapása ellen? Miért hagyja, hogy megrontsa a papokat, és terjessze a gonoszt a városban?

Apám hívő volt, de soha nem járt templomba. A családukból senki sem, mivel a birtokon vasárnap sem állt meg az élet, és mindig el voltunk foglalva a fejjessel meg a többi házimunkával. Hirtelen arra gondoltam, vajon a Szellem miben hisz, különösen azok után, amit anyám mondott: hogy a Szellem valamikor maga is papnak készült.

– Maga hisz Istenben? – kérdeztem tőle.

– Hitttem Istenben – válaszolta a Szellem elgondolkodva. – Mikor gyerek voltam, soha egyetlen pillanatra sem kételkedtem Isten létében, ám idővel megváltoztam. Meglátod, fiam, majd ha annyi ideig éltél, mint én, lesznek dolgok, amin elgondolkodsz. Most már nem vagyok benne olyan bizonyos, de azért nyitva tartom az elmémet. Igazság szerint – folytatta –, életem során két vagy három alkalommal olyan kilátástalan helyzetbe kerültem, amikor nem reméltem, hogy megmenekülök. Farkasszemet néztem a gonosszal, és majdnem felkészültem a halálra, de nem adtam fel. Aztán mikor minden veszni látszott, új energiával teltem meg. Hogy honnan jött, csak sejteni tudom. Azonban

Joseph Delancy

ez az erő új érzéssel töltött el. Hogy valaki vagy valami az én oldalamon áll. Hogy már nem vagyok többé egyedül.

A Szellem szünetet tartott, és mélyen felsóhajtott.

– Nem hiszek abban az istenben, akiről a templomban prédikálnak – mondta. – Nem hiszek a fehér szakállas öregemberben. Mégis úgy gondolom, van valaki, aki figyel, amit teszünk, és ha az ember helyesen éli le az életét, a szükség órájában az oldalán áll, és kölcsönadja az erejét. Ebben hiszek. Most gyere, fiam! Elég sokat időztünk itt, legjobb lesz, ha útnak indulunk.

Felvettem a táskáját, és követtem. Nemsokára elhagytuk az utat, és átvágtunk az erdőn meg egy széles mezőn. Elég kellemes volt, de jóval naplemente előtt megálltunk. A Szellem nagyon kimerült. Valójában Chipendenben kellett volna maradnia, hogy a betegség után összeszedje magát.

Rossz előérzet kerített hatalmába, nagy veszélyt szimatoltam.

FEJEZET 4 Priestown

Priestown a Ribble folyó partján épült, ez volt a legnagyobb város, ahol valaha jártam. Miközben lefelé jöttünk a hegyről, a folyó a lemenő nap fényében hatalmas, narancsszínű fényben játszó kígyóra emlékeztetett.

A templomok városának nevezték, kupolái és tornyai a kis kétemeletes házak sora fölé emelkedtek. A hegy tetején, csaknem a város középpontjában, magasodott a székesegyház. A három legnagyobb templom, amit addig láttam, könnyedén belefért volna. Templomtornya egészen lenyűgöző volt. Mészköből épült, és csaknem fehérén emelkedett olyan magasra, hogy a torony tetején ágaskodó keresztet esős napokon bizonyára eltakarták a felhők.

– Ez a legnagyobb templomtorny a világon? – kérdeztem izgatottan.

– Nem, fiam – villantotta fel a Szellem ritka mosolyainak egyikét. – De ez a legnagyobb templomtorny a Tartományban, ahogy egy olyan városhoz illik, amely ennyi pappal büszkélkedik. Bárcsak kevesebb lenne belőlük, de azért meg kell próbálnunk.

Hirtelen eltűnt a mosoly az arcáról.

– Emlegetett szamár! – morogta, összeszorította az állkapcsát, aztán berántott a sövény nyílásán a szomszédos mezőre.

Joseph Delancy

Mutatóujját az ajka elé tette, hogy maradjak csöndben, és leguggoltatott maga mellé, miközben közeledő lépésekre lettem figyelmes.

A jó vastag galagonyasövényen még csaknem az összes levél fennmaradt az ágakon, ám közöttük megpillantottam a csizmák fölött a fekete reverendát. Egy pap!

Egy darabig még ott maradtunk, miután a léptek zaja elhalt a távolban. Csak utána vezetett vissza a Szellem az ösvényre. Nem tudtam rájönni, mi lehetett a zavar oka. Útjaink során egy csomó pap mellett mentünk el. Nem voltak ugyan túl barátságosak, de sosem próbáltunk elbűjni előlük.

– Vigyáznunk kell magunkra, fiam – magyarázta a Szellem. – A papok mindig bajt okoznak, azonban ebben a városban különösen veszélyesek. A priestowni püspök a főinkvizítor nagybátyja. Bizonyára hallottál már felőle.

Bólintottam.

– Boszorkányokra vadászik, igaz?

– Igen, fiam, azokra. Ha elkap valakit, akit boszorkánynak vagy boszorkánymesternek tart, felteszi fekete kalapját, és ő lesz a bíró a tárgyaláson. A tárgyalás pedig nem szokott sokáig tartani. A következő nap újabb kalapot tesz fel. Ő lesz az ítéletvégrehajtó, és megszervezi a boszorkányok megégetését. Az a hír járja, hogy nagyon jól csinálja, általában hatalmas tömeg gyűlik össze a látványosságra. Azt mondják, a máglyát gondosan úgy építik föl, hogy a szegény nők hosszú ideig haldokoljanak. Úgy tartják, a fájdalom következtében a boszorkány majd megbánja tetteit, kéri Isten bocsánatát, és mikor meghal, megmenekül a lelke. De ez csak ürügy. Az inkvizítor nem rendelkezik egy Szellem tudásával, és akkor sem ismerne föl egy igazi boszorkányt, ha az kinyúlna a sírjából, és elkapná a bokáját. Nem, ő csak nagyon kegyetlen ember, és szeret fájdalmat okozni. Élvezi, amit tesz, ráadásul az elítéltek házainak és értékeinek eladásából származó pénz is őt illeti. Igen, és ezzel a mi gondunkhoz érkeztünk. Mint látod, az inkvizítor boszorkánymestereknek tartja a Szellemeket.

Az egyház nem szereti, ha valaki bármilyen módon kapcsolatban áll a gonosszal, még akkor se, ha harcol ellene. Úgy hiszik, ez csak a papok privilégiuma. Az inkvizítornak hatalmában áll letartóztatni bárkit a parancsait leső felfegyverzett egyházi felügyelőkkel. De fel a fejjel, fiam, mert ezek csak a rossz hírek. A jó hír az, hogy az inkvizítor délen lakik egy nagyvárosban, messze a Tartomány határaitól, és ritkán jön északra. Ha pedig észrevesznek bennünket, és értesítik, még lóháton is több mint egy hétig tart, míg ideér. Azonkívül meglepetés lesz az ideérkezésem. Egyáltalán nem számítanak rá, hogy megjelenek a fivérem temetésén, akivel negyven éve nem beszéltem.

Mindennek ellenére csak kevésbé vigasztaltak a szavai. Miközben lefelé tartottunk a hegyről, libabőrös lettem mindattól, amit mondott. Nagyon kockázatosnak tűnt bemenni a városba. A Szellem köpenye és a botja eltéveszthetetlenül elárulja, hogy Szellem. Már éppen nyitottam a számat, mikor a Szellem balra mutatott a hüvelykujjával. Letértünk az útról, és behúzódtunk egy kis berekbe.

– Rendben, fiam – mondta. – Vedd le a köpenyed, és add ide nekem!

Nem vitatkoztam; a hangszínéből tudtam, hogy a hivatásunkról beszél, de kíváncsi voltam, miről van szó. A Szellem a saját csuklyás köpenyét is levetette, a botját pedig a földre tette.

– Rendben. Most keress vékony ágakat és gallyakat! De ne feledd, semmi nehez.

Pár perccel később megtettem, amire kért, és figyeltem, amint a botját az ágak közé rejti, és az egészet becsavarja a köpenyeinkkel. Persze addigra már gyanítottam, hogy mire készül. Az ágak mindkét oldalon kilógtak a csomagból: egyszerűen úgy nézett ki, mintha tüzelőt gyűjtöttünk volna. Megtévesztés volt.

– Sok kocsma van a székesegyház körül – mondta a Szellem, és odadobott nekem egy ezüstpénzt. – Biztonságosabb, ha nem ugyanott szállunk meg, mert ha értem jönnek, akkor téged is letartóztatnának. Az inkvizítor kínvallatásnak veti alá a foglyait.

Joseph Delancy

Ha egyikünket elkapja, nemsokára a másik nyomára is ráakad. Én indulok először. Adj tíz percet, aztán kövess! Akármelyik kocsmát választhatod, amelyiknek a nevében nincs a templomokra vagy papokra történő utalás, így véletlenül sem kötünk ki ugyanazon a helyen. Ne vacsorázz, mert holnap dologhoz látunk. A temetés reggel kilenckor lesz, de próbálj korábban jönni, és ülj le a székesegyház hátsó felében; ha már ott lennék, maradj kellő távolságban tőlem!

A „dologhoz látunk” a mesterségünkkel kapcsolatos ügyet jelentett, én pedig azon töprengtem, vajon lemegyünk-e a katakombákba, hogy szembenézzünk az Istencsapásával. Nem tetszett az ötlet. A legkevésbé sem tetszett.

– Ó, és még egy dolog – tette hozzá a Szellem, mielőtt még elindult volna. – Te vigyázol a táskámra, úgyhogy mire kell ügyelned, ha Priestownhoz hasonló helyeken cipeled?

– Hogy jobb kézzel vigyem – válaszoltam.

Egyetértően bólintott, aztán jobb vállára kapta a rőzseköteget, és otthagyt a berekben.

Mindketten balkezesek voltunk, és a papok gyanakodva nézik a magunkfajtát. A balkezeseket „baljóslatúaknak” tartják, akiket könnyebben kísértésbe ejt a gonosz, sőt hajlamosak szövetségre is lépni vele.

Tíz percet vagy még többet is adtam a Szellemnek, hogy megbízható távolság legyen közöttünk, aztán felkaptam a nehéz táskát, és lesétáltam a hegyről, toronyiránt. Mikor benn voltam a városban, újból fölfelé kellett kapaszkodnom a katedrálishoz, és mikor a közelébe értem, elkezdtem kocsmá után kutatni.

Volt belőlük egy csomó, az igaz; a kövezett utcák közül majdnem mindegyikben állt egy, csak az nem tetszett, hogy a nevük valamilyen módon egytől egyig kapcsolatban állt az egyházzal. Olyan nevek virítottak a cégérekén, mint Püspöksüveg, Templomtorony fogadó, Víg barát, Papsapka meg Könyv és gyertya, hogy csak egy párat említsek. Ez az utolsó eszembe juttatta, elsődlegesen miért is jöttünk Priestownba. Ahogy a

Szellem fivére a saját kárán tanulta meg, a könyvek és a gyertyák általában nem használnak a gonosz ellen. Még akkor sem, ha a harangokat is bevetik.

Nemsokára rájöttem, hogy a Szellem a dolog könnyebbik végét választotta, én meg hosszú időt töltöttem azzal, hogy átkutassam Prieststown labirintusszerű, keskeny utcáit és az azokat összekötő szélesebbeket is. Végigtalpaltam a Flyde utcán, aztán egy széles úton, aminek Barátkapu volt a neve, és ahol egyetlen kaput sem láttam. A kövezett utcákon nyüzsgött a nép, úgy tűnt, a legtöbbször határozott céllal igyekszik valahová. A Barátkapu utca végén lévő nagy piac lassan már bezárt, de a közönség még ott bókászott, és alkudozott a kereskedőkkel. Halszag árasztott el mindent, és egy nagy csapat sirály vijjogott a levegőben.

Időnként fekete csuhás alak tűnt fel: ekkor irányt változtattam, vagy átmentem az utca másik oldalára. Nehéz elhinni, hogy egyetlen városban ennyi pap legyen.

Azután addig mentem a Halászkapu dombról lefelé, amíg meg nem pillantottam a folyót a távolban, aztán visszafordultam. Végül körbeértem, de igyekezetemet nem koronázta siker. Nem kérhettem senkit, hogy mutassa meg, merre van egy olyan kocsmá, amelyiknek nincs köze az egyházhhoz, mert biztosan bolondnak néz. Az emberek figyelmét sem akartam felkelteni. Bár a jobb kezemben cipeltem a Szellem nehéz, fekete bőrtáskáját, azért így is túl sok kíváncsi pillantást kaptam.

Azért sötétedés előtt mégis találtam egy helyet, ahol megszállhattam, nem messze a székesegyháztól, ahol a kutatást kezdtem. A kis kocsmá neve Fekete bika fogadó volt.

Mielőtt a Szellem tanítványa lettem, sosem szálltam meg fogadóban, nem volt okom, hogy messzire csavarogjak apám birtokától. Azóta vagy fél tucatszor töltöttem fogadóban az éjszakát. Ami azt illeti, sokkal többször is tölthettem volna, mert sokat utaztunk, néha több napig is, de a Szellem szeretett takarékoskodni, és jó időben úgy gondolta, hogy egy fa vagy egy régi istálló is megfelelő szállást ad éjszakára. Így aztán ez

Joseph Delancy

volt az első fogadó, ahol egyedül szálltam meg, és miközben beléptem az ajtón, kissé ideges voltam.

A szűk bejárat egy nagy, homályos szobába vezetett. Egyetlen lámpa világította meg a hatalmas teret. Üres asztalok és székek álltak körben, a helyiség hátsó részét fából készült pult zárta le. A pult erős ecetszagot árasztott, de nemsókára rájöttem, hogy csak a fába beivódott állott sör büze párolog belőle. Jobbra egy kötélén kis csengő lógott. Némi tétovázás után megráztam.

A pult mögött rögtön kinyílt egy ajtó, és egy kopasz férfi jött elő, nagy kezét mocskos kötényébe törölte.

– Szeretnék egy szobát éjszakára – mondtam, és gyorsan hozzátettem –, hosszabb ideig akarok maradni.

A férfi olyan pillantást vetett rám, mintha a cipője talpára ragadt valami lennék, de mikor előhúztam az ezüstpénzt, és letettem a pultra, arckifejezése sokkal kedvesebbre változott.

– Óhajt valamit vacsorára, uram? – kérdezte.

Megráztam a fejem. Egyébként is böjtöltem, de a foltos kötényére vetett egyetlen pillantás elvette az étvágyamat.

Öt perccel később már fenn voltam a szobámban, és bezártam az ajtót. Az ágy rendetlen, a lepedő koszos. Tudtam, hogy a Szellem morgolódott volna, de én csak aludni akartam, és ez mégis sokkal jobb, mint egy huzatos istálló. Azért, mikor kinéztem az ablakon, honvágyat éreztem Chipenden iránt.

A zöld gyepen át a nyugati kertbe vezető fehér ösvény, a Parlick-orum és a többi hegy helyett csak komor házsorokat láttam a szemközti oldalon, mindegyik kémény sötét füstöt okádott az utca felé.

Így aztán lefeküdtem az ágyra, és a Szellem táskájának fogantyúját markolva gyorsan elaludtam.

Másnap reggel nyolc után a székesegyház felé tartottam. A táskát bezártam a szobámba, mert furcsa lett volna, ha a temetésre magammal viszem. Kicsit aggódtam, amiért a fogadóban hagyom, de a táskán is volt egy zár meg az ajtón is, és mindkét

kulcs ott lapult a zsebemben. Vittem magammal egy harmadik kulcsot is.

A Szellem adta, mikor Horshaw-ba mentem, hogy elbánjak a marhanyúzóval. A másik fivére, Andrew, a lakatos készítette, és a legtöbb zárat nyitotta, hacsak nem volt túlságosan bonyolult. Vissza kellett volna adnom a Szellemnek, de tudtam, hogy neki nem csak egy van, ő pedig nem kérte, így hát megtartottam. Egy ilyen holmi nagyon hasznos tud lenni, mint ahogyan az a taplósdoboz is, amit az apámtól kaptam, mikor elkezdtem a tanulmányaimat. Azt is mindig a zsebemben tartottam. Még a nagyapámé volt, családi örökség, és jól jöhet, ha az ember a Szellem mesterségét űzi.

Nemsokára felfelé baktattam a hegyre, a templomtorony balra magasodott. Esett az eső, a sűrű cseppek az arcomba vágtak, és igazam lett a tornyot illetően. A felső harmada a délnyugatról áramló, sötétszürke felhők mögé rejtőzött. A csatornák bűzlöttek, a levegő nemkülönben, mivel minden ház kéményének füstje leülepedett az utcaszintre.

Sok ember igyekezett fölfelé a hegyre. Az egyik nő majdnem futott, maga után vonszolva két kisgyermekét, gyorsabban, mint ahogy a lábuk bírta.

– Gyerünk, siessetek! – korholta őket. – Még lemaradunk.

Egy pillanatig arra gondoltam, hogy a temetésre mennek, de nem látszott valószínűnek, mert az arcukra kiült az izgalom. A hegy a tetején ellaposodott, és én balra fordultam, a székesegyház felé. Az izgatott tömeg türelmetlenül szegélyezte az út mindkét oldalát, mintha várnának valamire. Eltorlaszolták a járdát, én pedig olyan óvatosan igyekeztem keresztüljutni rajtuk, amennyire csak lehetett. Folyton bocsánatot kértem, igyekeztem elkerülni, hogy valakinek is a lábára lépjek, de végül az emberek olyan sűrűn álltak, hogy kénytelen voltam megállni, és velük ácsorogni.

Nem kellett sokáig várnom. Jobbra tőlem hirtelen taps és éljenzés tört ki. De közeledő paták kopogását is hallottam. Díszes

Joseph Delancy

menet tartott a székesegyház felé, az első két lovas fekete kalapot és ruhát viselt, oldalukon kard lógott. Mögöttük még több lovas közeledett, ők törökkel és hatalmas husángokkal voltak felfegyverezve. Tízen, húszan, ötvenen is lehetnek, míg végül egy hatalmas, fehér csődörön lovagló férfi jelent meg.

Fekete köpenyt viselt, de alatta a nyakánál és a csuklójánál drága páncéling látszott, a csípőjét verdeső kardmarkolat rubintokkal volt kirakva. Csizmája a legfinomabb bőrből készült, és valószínűleg többre került, mint amennyit egy földműves egy év alatt keres.

A lovas ruhája és viselkedése elárulta, hogy vezető, de ha rongyokban jár, akkor sem lett volna felőle kétség. Hirtelenszőke haj bukott elő széles karimájú, vörös kalapja alól, a szeme olyan kék volt, hogy a nyári ég elsápadt volna tőle. Elbűvölt az arca. Csaknem túl szép volt, hogy emberé legyen, de ugyanakkor erős, előreugró áll és elszánt homlok társult hozzá. Aztán újból a férfi kék szemét néztem, és észrevettem, milyen kegyetlenség csillog benne.

Arra a lovagra emlékeztetett, akit kisgyermekkoromban a birtokunk mellett láttam ellovagolni. Számára nem is léteztünk. Nos, ezt inkább az apám mondta. Mint ahogy azt is, hogy a férfi nemesember, és már első pillantásra látszik, hogy olyan családból származik, amelyik nemzedékekre visszamenőleg tudja követni az őseit: mindegyik gazdag volt és hatalmas.

Mikor apám a „nemesember” szót kimondta, köpött egyet a sárba, és azt mondta, hogy szerencsés vagyok, hogy gazda gyerekének születtem, akinek becsületes munkája van.

A Prieststownon átlovagoló férfi is láthatóan nemesember volt; arrogancia és hatalom tükröződött az arcán. Rémülten döbentem rá, hogy minden bizonnyal az inkvizítort láttam, mert mögötte egy nagy, nyitott kocsi közeledett, két igásló húzta, és a hátuljában láncsal összekötözött emberek szorongtak.

Főként nők, de volt köztük pár férfi is. A többségükön látszott, hogy hosszabb ideje nem ettek. Mocskos ruhát viseltek,

és sokukat láthatóan összeverték. Mindegyiküket zúzódások borították, az egyik nő szeme rohadt paradicsomra emlékeztetett. Néhány nő reménytelenül sírva fakadt, a könnyek végigfolytak az arcukon. Az egyik torkaszakadtából azt kiabálta, hogy ártatlan. Hasztalan. Valamennyien foglyok voltak, nemsokára bíróság elé állítják és megégetik őket.

Egy fiatal nő hirtelen a kocsi felé szaladt, az egyik férfi fogoly felé nyúlt, és egy almát igyekezett neki adni. Talán a fogoly rokona volt, talán a lánya.

Megdöbbenésemre az inkvizítor egyszerűen megfordította a lovát, és letiporta. A nő az egyik pillanatban még tartotta az almát, a következőben már a kövezeten feküdt, és üvöltött a fájdalomtól. A férfi élvezte, hogy bánthatja. Miközben a kocsi egy csapat, állig felfegyverzett kísérővel a nyomában továbbdöcögött, a tömeg éljenzése szitkozódásba és kiabálásba fordult. „Égessétek meg mind!” – hallatszott mindenholnan.

Akkor láttam meg a lányt a többi fogoly között megbilincselve. Egyidős lehetett velem, szeme tágra meredt a félelemtől. Fekete haját homlokára tapasztotta az eső, amely könnyek módjára csöpögött az orráról és az álláról. Fekete ruhájára pillantottam, aztán a hegyes cipőjére, és alig tudtam hinni a szememnek.

Alice volt. Az inkvizítor foglya.

2 499 Ft

Figyelem!
Sötétedés után
olvasni tilos!

ISBN 978 963 245 142 8

9 789632 451428

Könyvmolyképző Kiadó